

ב"ל (חיפה) 31345-04-12 - דוד אסור נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (חיפה) 31345-04-12 - דוד אסור נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה חיפה

ב"ל (חיפה) 31345-04-12

דוד אסור

ע"י ב"כ - עו"ד ח'טיב

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ - עו"ד מישאל

בית דין אזורי לעבודה בחיפה

[20.01.2013]

כב' השופטת א. קציר ס. נשיא

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת הוועדה הרפואית לעררים (נפגעי עבודה), מיום 28/2/12 ("הוועדה"). בהחלטתה קבעה הוועדה למערער נכות יציבה בשיעור 7% מיום 1/12/10 ("ההחלטה").
 2. טענת הערעור העיקרית היא שהנמקת הוועדה לגבי חוות דעתו של פרופ' שטהל לוקה בחסר, כך שלא ברור לאלו ממצאים אינה מסכימה. המערער הוסיף וטען, כי פרשנות הוועדה לעניין הגדרת קשיון לא נוח, אינה נכונה, ולחילופין היה מקום ליישם בעניינו את פריט ליקוי 35 לעניין הגבלה בתנועות. נטען עוד, כי הוועדה לא התייחסה ליישום תקנה 15. בדיון הוסיף המערער וטען לגבי התעלמות הוועדה מתלונות על נימול ומהצלקות.
 3. לטענת המשיב, לא נפל פגם משפטי בהחלטת הוועדה. בין היתר נטען כי הוועדה התייחסה באופן מפורט ומנומק לחוות דעתו של ד"ר שטהל; הוועדה נימקה נמק היטב מדוע מדובר בקשיון נוח; לא נדרשה להפעלת תקנה 15 כיון שהמערער חזר לעבודתו, והתייחסה במנומק לעניין הצלקות.
 4. לבית הדין הסמכות לבחון האם נפלה טעות משפטית בהחלטת הוועדה [סעיף 123 לחוק הביטוח הלאומי נוסח משולב], התשנ"ה-1995].
- לאור האמור לעיל אני קובעת כדלקמן:
5. לאחר שעיינתי בנימוקי הערעור, בפרוטוקולים של הוועדה ובכלל החומר המונח בפני ונתתי דעתי לטענות הצדדים בדיון, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

6. ביום 10/1/12 התכנסה הוועדה, הקשיבה לתלונות המערער ועיינה בחומר הרפואי שהונח בפניה. הוועדה, בהרכב מומחה לאורטופדיה, מומחה לכירורגיה פלסטית ומומחה לנוירולוגיה ערכה למערער בדיקה קלינית, ציינה כי מדובר בשבר באצבע שנייה בכף יד שמאל דומיננטית. הוועדה פירטה את ממצאיה לגבי טווח התנועות: מפרק MP יישור מלא, כיפוף 100° זהה לימין, מפרק DIP יישור מלא, כיפוף 90° לעומת 110° מימין, מפרק DIP יישור מלא, כיפוף 30° לעומת 45° מימין; בתנועת אגרוף קיימת "רכיבה" של האצבע השנייה על גבי האצבע השלישית ונעצרת במפרק DIP של האצבע השלישית.

לשם סיכום הדיון ביקשה הוועדה לעיין בצילום רנטגן מיום 15/6/10, אליו התייחס פרופ' שטהל בחוות דעתו. הוועדה שבה והתכנסה ביום 28/2/12, עיינה בצילום רנטגן מיום 15/6/10 ובחוות דעתו של פרופ' שטהל מיום 6/1/12. הוועדה ציינה כי היא מקבלת את מרבית ממצאיו של פרופ' שטהל, אולם לדעתה הממצאים אינם מתאימים לקריטריון של קשיון לא נוח באצבע. הוועדה הסבירה כי בהתאם לפריט ליקוי 44, "קשיון לא נוח" הינו קשיון באחד או יותר מפרקי האצבעות אשר אינו מאפשר תפיסה או פתיחת היד ומפריע לפעולת האצבעות הסמוכות. הוועדה הוסיפה וציינה כי על פי ממצאי בדיקתה, קיימת תפיסה ופתיחת היד, ופעולת האצבעות הסמוכות אינה מופרעת. לדעת הוועדה, מאחר שהאצבע השנייה התחברה קרוב לוודאי ברוטציה, הרי בתנועת כיפוף היא "רוכבת" על האצבע השלישית ונעצרת בה בעת אגרוף. לפיכך, לדעת הוועדה תפקוד האצבע השנייה מתאים למצב של קשיון נוח. לאור האמור, הוועדה קיבלה את קביעת הוועדה מדרג ראשון, דחתה את הערר וקבעה למערער נכות משוקללת בשיעור 7%.

7. דין טענות המערער לעניין הנמקת הוועדה לגבי חוות הדעת של פרופ' שטהל- להידחות. הוועדה ציינה כי היא מקבלת את מרבית ממצאיו של פרופ' שטהל בחוות דעתו, אולם קביעתו הרפואית של פרופ' שטהל שונה מזו של הוועדה. בניגוד לחוות דעתו של פרופ' שטהל, לפיה מצבו של המערער תואם מצב של קשיון לא נוח, הוועדה סברה כי מדובר בקשיון נוח של האצבע. לפיכך, הוועדה חלקה על פרופ' שטהל ביישום פריט הליקוי המתאים. בעוד שפרופ' שטהל קבע נכות בשיעור 12% לפי פריטים (1)44 ו- (2)43(ב), לדעת הוועדה מדובר בקשיון נוח, המתאים לפריט ליקוי (3)44 והעניקה למערער נכות בשיעור 7% בגין אצבע שנייה ביד שמאל. קביעתה הרפואית של הוועדה כי מדובר בקשיון נוח באצבע, מהווה הנמקה ברורה והתייחסות מספקת לחוות הדעת. לפיכך, הטענה נדחת. 8. אף אין לקבל את טענת המערער באשר לקביעת הוועדה ופרשנותה למונח "קשיון לא נוח".

פריט ליקוי 44, הדין ב"קשיון אצבעות היד", מגדיר "קשיון לא נוח של האצבעות" כ"קשיון באחד או יותר מפרקי האצבעות אשר אינו מאפשר תפיסה או פתיחת היד ומפריע לפעולת האצבעות הסמוכות". כפי שטען המשיב, מצב של קשיון לא נוח דורש שני תנאים מצטברים: הן מצב שאינו מאפשר תפיסה או פתיחת היד; והן מצב המפריע לפעולת האצבעות הסמוכות. בעניינו של המערער קבעה הוועדה, כי המגבלה באצבע השנייה ביד שמאל מאפשרת תפיסה ופתיחת היד, וכן אין הפרעה לתנועת האצבעות הסמוכות. לכן, לדעת הוועדה, מצבו של המערער אינו תואם מצב של קשיון לא נוח.

ענינו הרואות, החלטת הוועדה מנומקת ומפורטת היטב. הוועדה קבעה מסקנתה באופן ברור המאפשר מעקב אחר הלך מחשבתה, תוך עיגון מסקנתה בקביעותיה הרפואיות. משכך, לא מצאתי שנפלה טעות משפטית בהחלטת הוועדה לפיה מדובר בקשיון נוח של האצבע.

9. לחילופין, טען המערער כי ככל שלא מדובר בקשיון לא נוח, היה על הוועדה ליישם את פריט ליקוי 35 העוסק בהגבלה בתנועות. בדיון טען המערער אחרת, ולפי הטענה היה על הוועדה ליישם את פריט 35, בנוסף לפריט 44, לאור המגבלה בכיפוף האצבע. מקובלת עלי טענת המשיב, כי משקיים פריט ליקוי ספציפי, אין מקום לשקול התאמה של פריט ליקוי אחר. אוסיף, כי קביעת שיעור הנכות ובחירת פריט הליקוי התואם את מגבלותיו של המבוטח, הינן בתחום סמכויותיה הבלעדיות של הוועדה, המהוות בנסיבות העניין קביעה רפואית מובהקת, שאין בית הדין מוסמך להתערב בה.

לאור האמור, דינה של טענת ערעור זו להידחות אף היא.

10. אשר להפעלת תקנה 15: בדיון הראשון מיום 10/1/12, צוין בסעיף 14 לפרוטוקול הוועדה, כי המערער חזר לעבודתו. בדיון המסכם ביום 28/2/12, ציינה הוועדה בסעיף 24 לפרוטוקול, כי המערער חזר לעבודתו, ולכן אין מקום להפעלת תקנה 15. בדיון טען המערער כי חזר לעבודתו באופן חלקי, וכי היה על הוועדה לבחון ירידה בהכנסות לאור הקביעה כי קיימת הפרעה תפקודית. אלא שטענות אלה, בדבר עבודה בהיקף חלקי וירידה בהכנסות, לא נטענו בפני הוועדה והועלו לראשונה בערעור. זאת ועוד: הפעלת תקנה 15 כפופה לקיומם של שני תנאים מצטברים. לאמור, משעה שהמערער אינו עונה לתנאי של מבוטח "אשר אינו מסוגל לחזור לעבודתו או לעיסוקו", ממילא אין לבחון אם התמלא התנאי השני בדבר ירידה ניכרת בהכנסות ולא לזמן מוגבל (ראו תקנה 15(ב) לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956).

לאור כל האמור, לא מצאתי שנפלה טעות משפטית בהחלטת הוועדה שלא להפעיל את תקנה 15.

11. לטענת המערער, הוועדה התעלמה מתלונה על נימול באצבעות. דין הטענה להידחות. ראשית, הוועדה נתנה דעתה לתלונות המערער, כמפורט בסעיף 20 לפרוטוקול הוועדה מיום 10/1/12, שם צוין מפי המערער כי הוא "מרגיש כמו נמלים באצבעות". יתר על כן, אף פרופ' שטהל בחוות דעתו לא קבע נכות בגין תחושת הנימול. לסיום, בצדק טען המשיב, כי תלונה זו אינה נתמכת בתיעוד רפואי, וממילא לא הציג המערער מסמך רפואי התומך בתלונה זו.

12. לסיום, אין ממש בטענת המערער לעניין הצלקות ויישום פריט ליקוי 75. לפי הטענה, הוועדה לא בדקה את אורכן של הצלקות, את היותן מכאיבות או מכערות. בראש ובראשונה דין הטענה להידחות מהטעם שעיון בפרוטוקול הוועדה מיום 10/1/12 מלמד כי הוועדה התייחסה בפירוט לעניין הצלקות, משתיארה אותן כצלקות עדינות שכמעט ואינן נראות לעין, אלא במאמץ ולאחר שהמערער הצביע עליהן. זאת ועוד: מקובלת עלי טענת המשיב, לפיה המערער לא התלונן בפני הוועדה, כי מדובר בצלקת מכאיבה או מכערת, וממילא לא טען אחרת. יתרה מזאת: פרופ' שטהל בחוות הדעת הרפואית מטעם המערער לא מצא לנכון לקבוע למערער נכות בגין צלקות אלה. לפיכך, אף טענת ערעור זו נדחת.

13. לאור כל האמור, הערעור נדחה. אין צו להוצאות.

לצדדים מוקנית, תוך 30 ימים מעת שיומץ להם פסק דין זה, זכות לבקש מבית הדין הארצי לעבודה בירושלים רשות לערער על פסק הדין.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ג, (20 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.